Dimecres Sant

Text de l'Evangeli (*Mt* 26,14-25): En aquell temps, va sortir un dels Dotze, el qui anomenaven Judes Iscariot, i anà als grans sacerdots, i digué: «Què em voleu donar i jo us el posaré a mans?». I ells li assenyalaren trenta monedes d'argent. I des d'aleshores cercava l'oportunitat de fer-lo a mans.

I el primer dia dels Àzims s'atansaren els deixebles a Jesús, dient: «On vols que et preparem [tot] per menjar la Pasqua?». Ell digué: «Aneu a la ciutat, a un cert home, i digueu-li: «El Mestre diu: el meu temps és a prop. A casa teva faig la Pasqua amb els meus deixebles». I els deixebles feren tal com els ho va ordenar Jesús i prepararen la Pasqua.

Arribat el vespre, era a taula amb els Dotze. I mentre estaven menjant, digué: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà». I molt entristits, començaren cada un a dir-li: «Per ventura soc jo, Senyor?». Però ell, responent, diu: «El qui posa amb mi la mà en el plat, aquest em trairà. El Fill de l'home, ben cert, se'n va, tal com està escrit d'ell; però ai d'aquell home per mitjà del qual el Fill de l'home és traït! Més li valdria si no hagués nascut l'home aquell». I responent Judes, el qui el traí, digué: «¿És que potser soc jo, Rabbí?». Li diu: «Tu ho has dit».

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿És que potser soc jo, Rabbí?»

Rev. P. Higinio Rafael ROSOLEN IVE
(Cobourg, Ontario, Canadà)

Avui, l'Evangeli ens presenta tres escenes: la traïció de Judes, els preparatius per a celebrar la Pasqua i la Cena amb els Dotze.

La paraula "entregar" ("paraidòmi" en grec) es repeteix fins a set vegades i serveix com a nexe d'unió entre aquests tres moments: (i) quan Judes lliura Jesús; (ii) la Pasqua, que és una figura del sacrifici de la creu, on Jesús lliura la seva vida; i (iii) l'Última Cena, en la qual es manifesta el lliurament de Jesús, que s'acomplirà a la Creu.

Volem detenir-nos ací, en la Cena Pasqual, on Jesucrist manifesta que el seu cos serà entregat i la seva sang vessada. Les seves paraules: «En veritat us dic: un de vosaltres em trairà» (Mt 26,20) convida a cadascun dels Dotze, i de manera especial Judes, a un examen de consciència. Aquestes paraules són extensives a tots nosaltres, que també hem estat cridats per Jesús. Són una invitació a reflexionar sobre les nostres accions, siguin bones o dolentes; la nostra dignitat; plantejar-nos què estem fent en aquest moment amb les nostres vides; cap a on anem i como hem respost a la crida de Jesús. Hem de respondre'ns amb sinceritat, humilitat i franquesa.

Recordem que podem amagar els nostres pecats a altres persones, però no podem ocultar-los a Déu, que veu el que és secret. Jesús, veritable Déu i home, tot ho veu i ho sap. Ell coneix allò que hi ha en el nostre cor i allò del que en som capaços. Res resta ocult als seus ulls. Evitem, per tant, enganyar-nos, i tot just després d'haver-nos sincerat amb nosaltres mateixos és quan hem de mirar el Crist i preguntar-li «¿És que potser soc jo, Rabbí?» (Mt 26,22). Tinguem present el que diu el papa Francesc: «Jesús, tot estimant-nos, ens convida a deixar-nos reconciliar amb Déu i retornar a Ell per tal de retrobar-nos amb nosaltres mateixos».

Guaitem Jesús, escoltem les seves paraules i demanem-li la gràcia de lliurar-nos tot unint-nos al seu sacrifici a la Creu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Beneït siguis tu, el meu Senyor Jesucrist, que vas anunciar per endavant la teva mort i, en l'Últim Sopar, vas consagrar el pa material, convertint-lo en el teu cos gloriós, i pel teu amor el vas donar als apòstols com a memorial de la teva digníssima passió, i els vas rentar els peus amb les teves santes mans precioses, mostrant així humilment la teva màxima humilitat» (Santa Brígida)

- «En els propers dies commemorarem l'enfrontament suprem entre la Llum i les Tenebres. També nosaltres hem de situar-nos en aquest context, conscients de la nostra 'nit', de les nostres culpes i responsabilitats, si volem reviure amb profit espiritual el Misteri pasqual» (Benet XVI)

- «Jesús va escollir el temps de Pasqua per acomplir el que havia anunciat a Cafarnaüm: donar als seus deixebles el seu Cos i la seva Sang» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.339)

Altres comentaris

«En veritat us dic: un de vosaltres em trairà»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui, l'Evangeli ens proposa —si més no— tres consideracions. La primera és que, quan l'amor envers Déu s'entebeeix, aleshores la voluntat cedeix a altres reclams, on la voluptuositat sembla oferir-nos plats més saborosos però, en realitat, condimentats amb degradants i inquietants verins. Donada la nostra fragilitat congènita, no s'ha de permetre que minvi el foc del fervor que, si no sensible, almenys mental, ens uneix amb Aquell que ens ha estimat fins a oferir la seva vida per nosaltres.

La segona consideració es refereix a la misteriosa elecció del lloc on Jesús vol consumir el seu sopar pasqual. «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: 'El Mestre diu: La meva hora és a prop. Faré el sopar pasqual amb els meus deixebles a casa teva'» (Mt 26,18). L'amo de la casa, potser, no era un dels amics declarats del Senyor, però deuria tenir l'oïda prou desperta com per a escoltar les crides "interiors". El Senyor li hauria parlat en l'íntim —com sovint ens parla—, a través de mil incentius per tal que li obrís la porta. La seva imaginació i la seva omnipotència, suports de l'amor infinit amb el qual ens estima, no tenen fronteres i s'expressen de maneres sempre aptes a cada situació personal. Quan escoltem la crida hem de "rendir-nos", tot deixant apart els sofismes i acceptant amb alegria aquest "missatger alliberador". És com si algú s'hagués presentat a la porta de la presó i ens convidava com ho feu l'Àngel amb Pere, dient-li: «Aixeca't de pressa!» (Ac 12,7).

El tercer motiu de meditació ens l'ofereix el traïdor que prova d'amagar el seu crim davant la mirada atenta de l'Omniscient. Ho havia intentat ja el propi Adam i, després, el seu fill fratricida Caín, però inútilment. Abans d'esdevenir el nostre exactíssim Jutge, Déu se'ns presenta com pare i mare, que no es rendeix davant la idea de perdre un fill. A Jesús li dol el cor no tant per haver estat traït com pel fet de veure un fill allunyar-se irremeiablement d'Ell.